

## PUSCHNERŮV SBORNÍK

Povídky studentů ústeckých středních škol z literární soutěže „Po stopách Konrada Puschnera“

V květnu a červnu letošního roku se v našem městě uskutečnil již druhý ročník akce, kterou nazýváme „Ústí se baví“. Vyhláшателеm akce je Město Ústí nad Labem. A kci pořádá několik pořadatelských subjektů působících v našem městě.

V rámci letošního ročníku byla vyhlášena soutěž o nejlepší povídku. Tématem soutěže byla zvláštní postava v historii města Ústí nad Labem. Podivuhodný pan Puschner který se učil létat jako pták. Studenti a učni ústeckých škol a učilišť měli v povídce rozvinout schopnosti této zajímavé postavičky z historie našeho města a svojí fantasií obohatit historiky z jeho života. Pravda, několikrát se autoři od tématu trochu odklonili, ale přesto porota konstatovala dobrou úroveň a doporučila některé povídky ke knižnímu vydání. Předkládáme Vám výběr povídek, které pro Vás napsali mladí ústečané. Přečtěte si tyto povídky a berte to jako první pokusy začínajících autorů. Možná budou u některých i poslední, ale možná se objeví nový Páral nebo nová Sedlmajerová. Kdo ví?!

*Ivan Dostál*

*předseda kulturní komise Města a ředitel Národního domu*

## KDO BYL KONRAD PUSCHNER

Vladimír Kaiser

Osobnost ústeckého leteckého průkopníka Konrada Puschnera upadla zcela do zapomnění krátce po nezdařených pokusech na Mariánské skále v roce 1908. O Puschnerovi se nezmiňuje ústecká německá vlastivěda ani práce vydané ústeckými krajany v Německu po roce 1945.

Kolem roku 1982 jsem při pořádání sbírky soudobé dokumentace náhodou objevil číslo ústeckých novin *Aussiger Sonntagsblatt* (Ústecký nedělní list) z 21. listopadu 1908 z článkem o Puschnerových leteckých pokusech a novinovou kresbou, která vzbuzovala samo o sobě dost pochybností - v medailonku je u Puschnerova portrétu uvedeno chybně jméno (Pürschner), krajina za letcem jen vzdáleně připomíná ústecký plenér. Nicméně nejednalo se o novinářskou mystifikaci. Podle adresářů skutečně v Ústí nad Labem žil švec jménem Konrad Puschner.

Základní údaje o Puschnerovi jsem uveřejnil na stránkách Ústeckých přehledů v roce 1984 a v téměř shodné podobě v Dějinách města Ústí nad Labem vydaných v roce 1995:

## ÚSTECKÝLÉTAJÍCÍ ŠVEC

Ústí nad Labem se rovněž zapsalo poněkud svérázným způsobem do historie letectví. VJeptiščí ulici č. 33 poblíž arciděkanského kostela (dům zanikl při bombardování města) žil a provozoval svou živnost na počátku století švec Konrad Puschner. Ačkoli jeho majetkové poměry nebyly příliš utěšené a ševcování mu stěžilo stačit obživu, neustále sledoval všechny objevy a úspěchy v oblasti letectví. V roce 1908 se rozhodl sestrojiti vlastní létací stroj pracující na principu ptačího letu, což v té době byl už značně překonaný názor V malé dílničce na dvoře domu, v němž bydlel, po nocích a volných chvílích zhotovoval

stroj, jímž chtěl pokořit vzduch. Koncem září byl již stroj hotov a Puschner se rozhodl na Václava (28. září) uskutečnit své lety na Mariánské skále.

Dvaatřicetiletý adept letectví toho dne za četné asistence místních kluků a senzacechtivého obecnstva vynesl svůj stroj v podobě draka se dvěma mávavými křídly na Mariánskou skálu. Puschnerův létací stroj byla železná konstrukce potažená lněným plátnem. Na poli poblíž zaniklé kaple se Puschner připoutal pevně ke stroji a za velkého halasu diváků se rozeběhl prudce po poli. Přitom zuřivě mával křídly. Stroj se kupodivu vznesl, krátce plachtil, ale hned při poryvu větru dopadl tvrdě na zem. Puschner své pokusy ještě několikrát opakoval, ale jak tehdejší noviny uvádějí si nebohý vynálezce po několika krátkých skocích natloukl nos. Puschner proto čekal na bezvětří Učinil ještě jeden rozběh doprovázený zakrátko pádem na zem, při němž vítr a křoví létací stroj vážně poškodily, takže Puschner svých pokusů zanechal.

Neúspěch svého leteckého pokusu Puschner zdůvodňoval svou chudobou - jeho přístroj vážil ' kg díky železné kostře a vynálezce neměl prostředky na zakoupení hliníkových trubek, kterými by snížil váhu

svého stroje na 7 kg. Neúspěšný vynálezce se rozhodl ve svých pokusech pokračovat, ovšem o jeho dalších pokusech nemáme dochovány žádné zprávy.

*Dějiny města Ústí nad Labem, Ústí nad Labem 1995, S. 154-155*

Zvídaví studenti po vyhlášení literární soutěže na téma leteckých pokusů ústeckého aviatika posunuli Puschnerovská bádání značně kupředu. Nejdříve se podařilo v knize udělení domovského práva pro město Ústí nad Labem objevit přesné datum a místo Puschnerova narození - Podbořany 14. listopadu 1865:

Při korekturách tohoto sborníku objevila archivářka PhDr. Věra Hladíková konečně i datum Puschnerova úmrtí. Zemřel v ústecké nemocnici na infarkt myocardu téměř osmdesátiletý 4.8.1945.

V úmrtní matrice se uvádí, že byl rozvedený a naposledy bydlel v Zelené uličce č. . Podle ústeckém adresářů nejdéle bydlel na Tržním, dnes Mírovém náměstí 38 v budově zbořeného kavárny Falk.

## ŠVEC, NEBO VÝTRŽNÍK?

Libor Bílý

Na soutoku řek Labe a Bíliny se rozkládá překrásné město, jež nese jméno Ústí nad Labem. A právě zde se odehrává příběh ševce Konráda.

Konrád byl starý mládenec, který měl v lásce ženy, víno a zpěv. Již v útlém dětství se jeho záliby malounko lišily od kratochvílí jeho vrstevníků. Lenocho, jak Konráda přezdívali žáci a učitelé v obecné škole, se nelišil od ostatních jen svým chováním, ale také svou postavou. Měl tenké a nepříliš dlouhé tělíčko hustě pokryté vrstvou chlupů a vousů, na krku trčela obrovská hlava, v které se ukrývalo velké množství zlomyslných nápadů. Když zrovna neputoval po tmavých periferiích města, plížil se tajně pod okny domků, kde bydleli poklidní a spořádaní občané města. S širokým úsměvem ve tváři jim vsoukával do zvonků u domovních dveří do špice okrouhané zápalky, což bylo jeho největší zálibou. V tomto rušení klidu, jak tomu sám říkal, byl už natolik zběhlý, že dokázal nastrkat do zvonků i několik sirek najednou a poté uniknout do bezpečné vzdálenosti, natož aby ho někdo z těchto nájemníků dohonil. V té době ještě nemohl vědět co ho čeká ve dnech následujících.

Den za dnem míjel Konrád bez toho, aby musel nějak měnit své plány v jeho už tak nabitém programu. Až teprve nedávno, je tomu jen pár desítek let, co jeho maminka onemocněla tuberkulózou a nedlouho na to zemřela. Malý, teprve třiatřicetiletý Konrádek se musel o sebe postarat sám. Protože ale neměl nikoho kdo by platil drahé Účty za nájem a jiné věci, netrvalo dlouho a Lenocho se ocitl na ulici. Byl zvyklý i několik nocí nespát ve své posteli v doupěti v ulici Pod Mostem. První dny jako bezdomovec strávil v relativním klidu. Tímto způsobem ale nemohl žít dlouho. Rozhodl se, že bude hledat práci. O žádnou dlouho nezavadil. Ona se totiž práce hledala dost obtížně. Zvláště když neměl ukončené ani základní vzdělání. A ten jeho zevněšek. Avšak po usilovném pátrání se pro něj práce našla. Byla to práce obtížná, zato užitečná. Každý den ráno Konrád obešel všechny domky, kde ještě před nedávnem zažíval plno radostí se sirkami. Měl za úkol posbírat od nájemníků rozbitou nebo už vysloužilou obuv. Zbytky ze starých bot používal na vysprávkou méně poškozených bot.

Konrád měl k práci vždy špatný přístup, ale této se naučil. Byl v ní pilný a za několik let už vlastnil malou obuvnickou firmu, kterou pojmenoval po svém otci Baťova obuvnická společnost. Jestli Konrád Lenocho Baťa nezemřel, tak v ní šije boty až dodnes.

## ZÁVRATNÁ KARIÉRAJEDNOHO LETCE

Žaneta Brožová

„Pane Puschnere, pane Puschnere, vstávejte, už je ráno“, budí mě mladá sestřička a usmívá se. „Vy jste se zase zřídil“, pohrozí mi prstem. Příšerně mě bolí hlava. „Vy se snad nikdy nepoučíte. Pokaždé Vám radím, abyste s tím přestal nebo špatně skočíte!“ Ta hlava mi snad pukne. Asi bych s tím měl opravdu přestat, ale copak můžu za to, že je to silnější než já? A včera to začalo všechno tak slibně. Úplně všechno bylo na mé straně. Modrá obloha, slabý větřík, datum. Ano, opravdu i datum. Sedmého července, dvě sedmičky, má šťastná čísla. Schválně jsem začal v sedm hodin a dokonce to byl můj sedmý pokus. Tak proč to zase nevyšlo? Začínám potřebovat na záchod. Jenže kromě rozbité hlavy mám taky obě ruce v sádře. Volám na sestřičku a je mi ještě hůř, než když jsem při minulém pokusu o vzlétnutí narazil do kostela. Cítím se opravdu trapně. Už od malička jsem se pokoušel létat. Ve dvou letech jsem skákal z kočárku, o rok později ze stolu a v šesti letech ze skříně. Mával jsem přitom

rukama, což se později ukázalo jako zcela neúčinné. Naštěstí to vždy skončilo jen lehkým otřesem mozku. Ve škole jsem samozřejmě zmoudřel. Přilepil jsem si na ruce peří z našeho kohouta, no však jemu už stejně téměř k ničemu nebylo. Měl jsem plnou podporu svých spolužáků. Všichni mi fandili. Když jsem stál na okraji skály, Tonda mi dokonce pomohl udělat první krok. Ihned potom, co jsem se vyléčil, mi rodiče létání vytloukli z hlavy. Často jsem ale chodil na Větruši a za padesát haléřů pozoroval celé město. Strávil jsem tam mnoho hodin a snil o tom, jak skáču z věže, letím nad městem a přistávám na Labi jako labutě.

„Už zase myslíte na létání, co“, vyruší mě sestřička. „Kdybyste si raději četl.“ Už jsem to skoro vzdal, a pak mě napadlo, proč si lepit na ruce křídla, když můžu, a v dnešní moderní době už by to nebylo nic světoborného, vyrobit letací stroj. Mé první představy byly opravdu naivní. Za poslední peníze jsem koupil kolo, na něj přimontoval křídla a hurá na kopec. Nějak jsem ale zapomněl zkontrolovat brzdy. Pod Kopcem mě našli houbaři. Od té doby jsem na kopec už raději nelezl. Opatrný rozlet z rovinky. Celých dvě stě metrů jsem se proběhl, terén bez jediné chybičky. Pak ale můj pokus ukončil krtek. Já to přežil, ale můj stroj a krtek byli na padrt. Příštímu pokusu zabránil strom, pak zase dědek na rozcestí. Ten předposlední byl celkem zdařilý, jenže pak mi vypadl řetěz. Naštěstí se mi do cesty postavil kostel, což se mu vymstilo a od té doby je chudák trochu našikmo. Poslední pokus byl zajisté veleúspěšný, já si to ale bohužel nepamatuji.

Dnes tu ležím a všichni mě mají za blázna. Však já jim jednou ukážu, všichni budou závidět. Volám na sestru, neboť opět potřebuji na záchod...

## LÉTAJÍCÍ ŠVÍCKO

P Drächslerová

„Tak to by pro dnešek stačilo!“, řekl švec Konrád Puschner svým dvěma tovaryšům, kteří na něj už několik dní hleděli s obavami, zda není nemocen, či nemá-li nějaké jiné trápení, protože tak nemluvného a zasmušilého svého mistra ještě neviděli. Vždy byl samý úsměv, práce mu šla od ruky jako málo komu a zakázky se proto jen hrnuly. Nyní však práce vážla tak, že i objednávka od samotného pána z Větruše, na kterou se tolik dní připravovali a těšili, byla neustále odkládána, střevíčky a boty pro panstvo musely být z té nejlepší kůže, aby je nedej bože někde netlačily a při tanci jen létaly po hladké podlaze zámeckého sálu. To i ostatní se honilo hlavou nejen tovaryšům, ale i ševcově ženě Márince, která svému milému nemohla odpustit jeho nevšímavost vůči ní. Má snad jinou? Blesklo jí několikrát krásnou kudrnatou hlavou. Nebo mě snad už nemá rád? A tak na něj jednoho dne vyjela pěkně zostra a milý švec Konrád musel s pravdou ven. Posadil se na verpánek, Márinku si posadil hezky proti sobě a spustil pomalu, pomaličku, jako kolovrátek, který se rozjíždí při předení. A co za bláznovinu se milá Márinka dozvěděla, bylo snad ještě horší, než ta nejistota předtím. Co si to švícko bláznivé zase vymyslelo, ono by to chtělo létat, vznášet se po obloze jako pták! Proto zasněné pohledy na Mariánskou skálu, na řeku a hned zase na oblohu. Žádná žena, ale bláznovství, které se mohlo zrodit jen z bláznovy hlavy a blázen to Konrád bezesporu byl. Když ji přivedl do starého přístavku za domem a začal jí ukazovat jakási křídla, bůhvíjaké boty, které vypadaly spíš jako obrovské ploutve, pochopila, kam se ztrácely peníze, které si ušetřila. Vše bylo jasné. Plátno na křídlech bylo tak jemné, že by z něho byly ty nejkrásnější šaty k muzice a na tancovačku a Márinka tak ráda tancovala, copak to ale jde, když má za muže blázna, který se chce vyrovnat ptákům a co víc, zítra, již zítra, má nastat ten den, kdy se prý vznese k obloze a předvede lidem svůj zázračný objev. Jako kdyby to viděla, všichni se mu tak akorát vysmějí a vážnost, kterou si získal svým fortem a zručností při práci, bude ta tam. Už nikdo si u nich nenechá udělat boty, nikdo nepřijde, aby Konrád vyrobil krásnou koženou taštičku, které byly v té době tak oblíbené. Budu třít bídu s nouzí a posměchem. Ani dospat Márinka nemohla, neustále se jí to honilo hlavou a také měla obavy o svého milého. Jistě se mu něco stane až skočí z Mariánské skály a ona zůstane s dětmi sama. Druhý den se již lidé začali srocovat na Mariánském rynku a vyčkávat na ševce, který pomalu vystupoval na skálu, oděn v podivný oblek, na očích obrovské brýle a na zádech podivné monstrum. Poletí či spadne jako zralá hruška k zemi, dohadovali se lidé pod skálou. Už jen malý okamžik. Konrád roztahuje pomalu, ale s rozvahou, ruce, na nohou má obrovskou ploutev a na ruku velikánská křídla. Poslední pohled na oblohu a zpět na řeku. Rozbíhá se a skáče. „Padá, né nepadá, letí, on opravdu letí, plachtí nad řekou a mává rukama jako ptáci,“ volají lidé. Je mrtev, nebo ještě žije? Honí se lidem hlavou. Už se vynoří a křičí: „Létat mohou i lidé, nejen ptáci!“ Ze skály se ozýval obrovský aplaus, lidé křičeli, objímali se, protože něco takového ještě nikdy neviděli. Bylo to něco jedinečného. Od té doby se začalo ševci ve všem dařit, zakázky se mu jen hrnuly a pozvání od pánů Větruše bylo na spadnutí. Nikdo mu neřekl jinak než létající švícko. Márinka byla spokojená a Konrádovy děti si činem otce vybudovaly možnosti

mezi svými vrstevníky. Avšak všeho do času. Pozvání od pánů nadešlo tak rychle, že se švec nestačil ani rozkoukat. Že prý musí uskutečnit let z Větruše před všemi váženými hosty z blízkého i dalekého okolí. Sjedou se baroni, knížata a zemani, aby se na vlastní oči přesvědčili, jakého má pán z Větruše šikovného ševce. Copak o to, Konrádovi se něco takového ihned zamlouvalo, i když nová křídla nebyla ještě hotova, ale byla to opět jeho žena, která spustila hromy blesky. Co prý si sama s dětmi počne, až si Konrád srazí hlavu o skály, nebo prý doufá, že mu bude přát štěstí jako při minulém skoku? I nějakou tu ránu švec schytlal, když si ze ženy tropil žerty a dobíral siji, zda by se nechtěla proletět s ním. Byli by prý jako čert a Káča ze známé pohádky. Tak jako tak i švec Konrád si ze všech těchto řečí začínal dělat hlavu. Do posvícení, kdy měl svůj let uskutečnit, mnoho času nezbývalo. Potáhl tedy konstrukci křídel jemným plátnem, čímž byl všem pánům po vůli, aby měl od vrchnosti pokoj. A Márince slíbil, že tento let bude poslední a do konce života se už v povětrí vznášet nebude, leda by ho opravdu vzal čert za všechna ta trápení, která způsobil. A jak se traduje, švec vrchnosti vyhověl. Vznosl se z Větruše, zakroužil nad řekou a prý přistál přímo na svém dvorku, nedaleko své ženy. Slavnostně křídla složil a uložil do truhly. Dále se věnoval svému řemeslu, vychovával své děti, kterých mu ještě několik časem přibylo. Ale tu a tam se prý zahleděl do nebes, za okamžik hlavu zase sklopil, povzdychl si a pohled, který vždy poslal směrem k Márince, hovořil za vše. Touha po létání mu v srdci však zůstal. A tak byla započata éra létání v Čechách. Zdaje to pravda či pohádka, to dodnes nikdo neví, ale muselo to být krásné, takhle se vznášet jako pták.

## VELKÝ DEN

Nora Dušková

Do Ústí nad Labem jsem se spolu s mými rodiči přestěhoval před mnoha lety. Bylo mi v té době devět let a měl jsem celý život před sebou. Tatínek zde dostal práci u jednoho obchodníka, neměli jsme se špatně. Bydleli jsme v malém domečku pod hradem Střekovem. Netrvalo dlouho a já jsem se seznámil s dětmi, se kterými jsme podnikali dobrodružné výpravy do okolí města. Mě ale více než výpravy lákalo něco úplně jiného. Přímo vedle nás bydlel ve svém malém domku švec. Jmenoval se Konrád Puschner a byl známým ústeckým vynálezcem. Na jeho zahrádce stály zvláštní věci, o kterých jsem ani netušil, k čemu slouží. Často jsem ho navštěvoval a on mi vždy velice ochotně vyprávěl, k čemu se který vynález hodí. Nejraději jsem se však zdržoval v jeho dílně. Na zdech visely nákresy různých přístrojů, na zemi byly rozdělaný jejich modely a všude okolo se povalovaly hřebíčky, kladívka a rozličné pomůcky k sestrojování jeho podivných vynálezů. Vždy jsem jen velice neochotně odcházel, když mě maminka volala domů, abych šel již spát. V noci jsem často slýchal tiché klepání a když jsem vykoukl z okna, u ševce se ještě svítilo.

Jednou jsem se šel podívat na pana Puschnera. Přišel mi otevřít až po chvíli celý unavený, ale s úsměvem na tváři. Vešel jsem do dílny a hned mi bylo jasné, proč je tak unavený. Na stole ležel nový nákres, který se od těch ostatních lišil svou velikostí. Pohlédl jsem na něj a věděl jsem, že tentokrát to bude něco úplně jiného, než nad čím pan Puschner pracoval doposud. Dozvěděl jsem se, že se už dlouho chystá sestrojít přístroj, na kterém by mohl létat, a který by věrně napodobil princip ptačího letu. Touha sestrojít takový přístroj ho podněcovala ke studiu ptačího letu. Často proto sledoval letící ptáky a studoval jejich anatomii. Při jeho vyprávění jsem se dlouze a zkoumavě zadíval na nákres, byl již téměř hotový a dalo se z něj mnoho vyčíst. Velká křídla, na způsob ptačích, byla vyztužena, jak mi pan Puschner vysvětlil, kostrou z bukového dřeva. Kostra měla být potažena hustou hedvábnou látkou. Letec v poloze na zádech měl šlapáním uvádět křídla do pohybu.

Byl jsem nápadem pana Puschnera překvapen a domníval jsem se, že nakonec zůstane jen na nákresu. Jenže jsem se velice zmýlil. Pan Puschner se své myšlenky nechtěl vzdát a zanedlouho měl postavenou celou kostru. Pravidelně jsem se na něj chodil dívat a sledoval jsem, jak letadlo vzniká. Čím více se pan Puschner blížil k dokončení „ptačího letadla“, tím více se o jeho vynález začali lidé zajímat.

Když bylo letadlo hotové, vědělo o něm téměř celé Ústí. Pan Puschner čekal už jen na hezké počasí a já se nemohl dočkat, až ten den nastane. Konečně se po několika dnech čekání udělalo pěkně a pan Puschner vyrazil se svým strojem na Střížovický vrch. Všichni lidé, kteří se o této události doslechli, u toho nemohli chybět. Samozřejmě ani já ne. Než bylo vše připraveno k letu, sešel se poměrně veliký hlouček přihlížejících, kteří obdivovali nejen pana Puschnera, ale i jeho pozoruhodný stroj. Pan Puschner zasedl do letadla a všichni ztichli. Pak už se Puschner soustředil jen na let. Začal šlapat a křídla se pomalu pohybovala rychleji a rychleji. Letadlo se sice na chvíli odpoutalo od země, ale nakonec opět dosedlo. Pan Puschner se nevzdával a šlapal dál. Odlepil se od země a letěl několik

metrů. Tu se však stalo něco s křídlem a letadlo zmítající se ve vzduchu jako poraněný pták padalo k zemi. Některé přihlížejících dam v obavách o Puschnerův život vykřikly, ale vidouc ho, jak vylézá ze zničeného stroje, ulevilo se jim.

Pan Puschner byl velice smutný, ale svého snu se nevzdával. K dalším pokusům již nepřistoupil, i když se dále myšlenkou letu zabýval.

Já jsem zůstal jeho pravidelným hostem ještě po mnoho let a pomáhal jsem mu s konstruováním jeho někdy až bizarních vynálezů.

## JAK PAN VRABČÁK DOLÉTAL, ANEB TEN BLÁZEN S DEŠTNÍKEM JE

Mekta Kos, kos

Uprostřed lesnatých kopců při soutoku řek Labe a Bíliny tyčí se nemalé město zvané „čistě logicky“ Ústí nad Labem. Vzkvétá zde už nějaké to století, atak tu najdeme mnoho krásných památek, ale také honosné moderní stavby. Jednou z těchto obdivovaných staveb je výletní restaurace Větruše. Kousek odsud stojí jedna moc pěkná vila, kde již dolů ho sídlí rodina Vrabčákových. Není moc početná tato familie, zato velmi znalá svého okolí. Tatík „Klofáč“ a mamina „Parádnice“ mají synátora Lojzu, ale v celém městě mu neřeknou jinak než „Slídil,“. Synek je ještě mladý a strašně zvědavý.

Nahoře v restauraci bývá teď velmi rušno, a tak se se svými rodiči, kamarády, nebo i sám často vydává na různé výlety, a protože je tak plný energie a neustále prohání děvčata, „zlítal“ už značnou část Českého středohoří a velmi se zde vyzná. Nejraději však tráví čas s Andulkou ze Střížovického vrchu nebo na Mariánské skále se strýcem Sharlockem, který zde hlídá kapličku. Strýček mu vypráví zajímavé, někdy podivuhodné příběhy a rozmlouvá s ním i o děvčatech, a to často až do samého západu slunce. Jejich nejnovějším objevem a tedy tématem těchto dlouhých rozhovorů se stal jistý pan Puschner. Tento (na lidské poměry) mladý člověk o sobě rád tvrdí, že se jednou stane uznávaným vynálezcem, zároveň však stále opakuje, že se z toho zblázní. No nevím, asi si svou budoucnost musí ještě promyslet, já se přikláním spíše k té druhé variantě.

Slídil už si oněm leccos vyslechl. často prý chodívá nahoru na skálu, aby se pokochal výhledem na své rodné město. Nedávno s sebou přinesl nějaké obrázky a jakési dřívko a stále do nich něco maloval. Pak z kabátku vytáhl ještě jeden mnohem menší obrázek, „prohrábl si chmýří“, zběžně umyl obličej, muchlal ty své malůvky a neustále u toho nadával. Že prý mu ujela tramvaj a na příště bude jistě jako naschvál „narváno“ a jak se prý skrz tolik lidí dostane za tetou do „Parníku“ a že kdyby létal jako pták (což ani náhodou nezvládne, protože lidi prostě nejsou my), tak by vše hravě stihla nemusel se tak honit, a pokřikoval a uháněl ze straně „seč se mu nohy střídaly“.

Pak se tu ale dlouho ani neukázal. Asi měl „zaracha“, stejně jako nedávno Slídil. Až po týdnů pak strýčka vyrušily podivné zvuky Ano, byl to ten zmiňovaný pan Puschner. Opět s sebou přinesl obrázky a dřívko, kterým je upravoval. Byl prý více než zdvořilý, sledoval Sharlocka při nákupech a vše řádně zapisoval a ověřoval, až ho uvedl do rozpaků. Po odpoledni se zase zvedl, sklídil ty své „poklady“ a zvesela při pískání odskákal pryč.

Druhého dne navštívila rodina Vrabčákovíc svého příbuzného. Byl krásný podzimní den, mírně foukal větřík a na „Mariánce“ nebylo človíčka. Všichni lidé se totož účastnili střekovské slavnosti a vychutnávali si veselí. Vlastně téměř všichni. Když už si rodina lebedila v trávě a kochala se pohledem na oslavující měšťany, ale také si užívala ticha a klidu, který zde již dlouho přes den nezažila, vyřít se za kapličkou Konrad Puschner. Tentokrát neměl pouze své obrázky a to podivné dřívko, ale také hromadu dalších věcí. Člověk započal pečlivě měření a vydával mnoho různých, nikoli příjemných zvuků a rodinná idylka zmizela v nenávratnu. Až když se slunce blížilo západu, jeho práce skončily.

Vrabčákovci ještě chvíli odpočívali a vzpamatovávali se ze šoku a pak se s bolavou hlavou vydali na malou procházku. Proletěli nad Střekovem a sledovali tamní zábavu, uložili Slídila ke spánku a že ještě vyprovodí Sharlocka do jeho sídla. S tak radostnou náladou a spoustou vtípků vraceli se ke kapličce, že nedávali pozor

„PRÁSK!“ Obrovský pták srazil Klofáče k zemi. Ještě že to nebylo vysoko. Parádnice mu ihned poskytla první pomoc, ale s politováním musela konstatovat, že už si nezalétá. Sharlock pátral po šílenci, který zranil jeho bratra. Po dlouhém hledání našel pod skálou monstrum, které se sice podobalo onomu obřímú ptáku, ale živé ani v nejmenším nebylo. Poblíž se válel potrháný člověk. No jistě, byl to pan Puschner a jeho „zázračný vynález zkázy“, který měl všem velmi ulehčit život. No a nebude to mít Klofáč v životě lehčí, když už nebude létat?! Když ho Sharlock uviděl, snesl se k němu, klovl ho pěkně do čela a zahanbil ho pořádným „kvákancům“.

Druhý den se celá rodina dohodla na společném bydlení na Mariánské skále a strašlivou skutečnost vypověděla všem svým známým. Tento neřád má teď u všech pořádné minus a měl by si tedy dávat „bacha“, aby nikoho z nich nepotkal, s následky se při takovém přečinu musí přeci počítat. Tak co? Už víte, kdo je ten blázen s deštníkem?

## ZPYT STARCE ZA SVITU SVÍCE

Renata Kovářová

Dnes, kdy se již sám nemohu bez pomoci ani postavit, nejistě koukám kolem sebe a ke své posluhovačce vzhlížím už jen s přihlouplým úsměvem, oči plné hříchu, obdivuji její trpělivost se starým, sprostým, a plesnivějším dědkem, dnes teprve získávám tu drzost přiznat sek činu, jenž opředl můj obyčejný život pavučinou slávy, závidí druhých a hlavně přízní žen. Teprve teď jsem si uvědomil, kterak jsem byl hloupý, když jsem se opravdu vcítil do role génia. Ztotožnil jsem se s Člověkem, kterým jsem nikdy nemohl být, s Člověkem, jehož myšlení mi bylo naprosto cizí, ale myslím, že onu úlohu jsem aspoň do jisté míry zvládl více než bravurně. Dříve jsem obelhával sám sebe tím, že mé zbytečné vynálezy jsou ku potřebě a především že jsou ohromné. Teď vidím, jak jsem byl bláhový. Můj život změnil až létající stroj - můj život změnil zločin nejhrubšího zrna.

Před velkým třeskem - tak pracovně nazývám období před uvedením vynálezu na světlo boží - jsem často po večerech vysedával v místní krčmě pod hradem Střekovem. Ovšem jen v tom případě, kdy nebylo zapotřebí obšťastňovat nejméně jednu z mých stálých přítelkyň, které byly mnohdy náročnější, nežli neustálé bádání a shánění se po všech čertech. Často byly velmi neodbytné a tak se stávalo, že jsem se po takových dnech, pln nezměrných tuh po nikdy nekončícím klidu, tam opravdu rád uchyloval.

„A heleme se, pánové, kdo se mezi nás uráčil přijít! Samotný Konrád Puschner! Pan vynálezce!“ řekl hostinský Kučaba a ozval se hurónský smích opilců. Často si ze mě dělávali srandu, přesto jsem je měl svým způsobem rád a jejich přihlouplé poznámky jsem přecházel s úsměvem na rtech. Měl jsem rád to prostředí, miloval jsem ty sprosté, opilé osůbky, které se snažily jedna druhou v čemkoliv přetrumfnout, ať se jednalo o ženy, majetek, informace. Tady se odehrávaly nejbáječnější příběhy fantazie, lidské osudy se zde promítaly na pomyslná plátna, lidé sem chodili s radostí a také s ní odcházeli. Právě tady jsem se seznámil s člověkem, který změnil radikálně můj život. Nevím, s kým jsem měl tu čest, nevím, jak jsme se dali do řeči, nepamatuji se ani, že bychom se do řeči vůbec dali. Hostinský Kučaba označil onoho podivína, se kterým jsem prý proseděl jednoho dne měsíce dubna celou noc, jako velmi elegantního mladého muže, zajímavý byl prý svým vzezřením - celý v černém, černé vlasy, šibalský úsměv a pozor - každé oko jiné, jedno tmavě hnědé, druhé šedo zelené, muž velmi příjemného vystupování, inteligentní, nikdo ho nikdy dříve v ústeckém kraji neviděl. Prý přišel, když už jsem byl silně opilý a usedl se mnou k oddělenému stolu, kde jsme údajně velmi živě diskutovali a chovali se jako staří známí. K ránu, kdy již byla hospoda prázdná a Kučaba se probral pod stolem s bolehlavem, porozhlédl se po krčmě a spatřil mě spícího na stole, kde ležela útrata s tučným spropitným za mě i za neznámého cizince. Kučaba mě vykvartýroval z hospody, jak jsem se dostal domů opravdu netuším, pamatuji si až události z téhož večera, kdy jsem se probudil ve své posteli, vstal a šel si pro fajfku do kabátu. V kabátě jsem však našel několik svítků obsahujících nepochopitelné náčrty. Byl jsem udiven, opravdu nic jsem si z večera nepamatoval. Součástí ležster byla i smlouva, která byla nezajímavá a již jsem nerozuměl - něco o vlastním potěšení, zneužití atd...

Musím říct, že po delším zkoumání jsem byl návrhy uchvácen, kdo jen se mohl do takové míry stát otrokem své fantazie a vymyslet takový stroj? Denně jsem zkoumal ony spisky, kouřil opium a pil medovinu a hlavně uvolněně přemýšlel, jak jen onoho umělého ptáka vyrobit. Chtěl jsem létat, každým dnem víc a víc, touha už byl nesnesitelná a přípravy tak zdoluhavé. Po měsíci neustálé práce byl onen famózní vynález na světě.

Po několika zkouškových letech jsem usoudil, že stroj funguje naprosto bezchybně. Let se pro mě stal vším, poprvé v životě jsem se cítil nezranitelný a tak neskutečně volný. A proč bych nemohl tuto rozkoš poskytovat ostatním lidem, řekl jsem si. A jak jsem řekl, tak jsem i udělal. Za velmi vysoké ceny jsem nechával zazobané občany z celé země prolétnout se po Ústí a jeho okolí. Let nejenže byl úžasným, nadreálně příjemným, relaxačním jak pro mě, tak i pro ostatní občany, ale denní pronájmy již pěti strojů mne činily pomalu ale jistě zbohatlíkem. Milovali mé létající oře a milovali mě, žil jsem slávou a úspěchem, byl jsem někdo, člověk, který ve společnosti už opravdu něco znamenal.

Ano, celý život jsem si přál být slavným a když jsem onoho postu dosáhl, patřičně si ho užil a byl z něj už mnohdy poněkud znuděn, začal jsem být obelháván ze všech stran. Lidé mě začali zneužívat, snažili se uloupit mé stroje, ukrást mé všechno. Proklínal jsem celý svět a nejvíce sám sebe, nebe i

peklo, že jsem do světa vůbec vypustil létající stroj, který jsem prachšprostě prohlašoval svým vynálezem a který plodil jen zlo, činil z lidí necitelné a moci chtivé obludy. Vzályval jsem všemožné bohy a nakonec i samotného ďábla, aby mi pomohli z bezvýchodné situace. A hnedle jsem se setkal opět s oním mužem, jenž se stal strůjcem mého úspěchu. Poznal jsem ho hned, podle popisu hostinského Kučaby.

Samotný ďábel mne přišel vysvobodit z oné překérní záležitosti. Všechny stroje se ztratily vniveč. Celý počin Konráda Puschnera byl najednou ten tam. Tak rychle upadl do zapomnění. Byl jsem všem jen pro smích, stal jsem se ztroskotancem, ženy o mě přestaly mít zájem a našly si jiné obdělávače, vydělané peníze se hnedle rozkutálely bůhví kam, sláva se nalepila na někoho jiného, nacházel jsem se na pokraji společnosti. Zůstal jsem sám se svými vzpomínkami, opuštěný blázen zpytující svědomí. Slávou a podvody jsem zničil sám sebe. No není to k smíchu?!

## ÚSTECKÝ LÉTAJÍCÍ ŠVEC

Monika Langová

Na počátku 20. století žil ve městě Ústí nad Labem švec Konrád Puschner. Bydlel v ulici U jeptišek č. 33 poblíž arciděkanského kostela a zde také provozoval svou živnost. Jeho majetkové poměry nebyly příliš utěšené a ševcování mu stěžilo stačilo zajistit obživu.

Přestože už mu bylo dvaadvacet let, žil sám a byl chudý. Byl však na světě šťastný a nic mu nescházelo. Stačilo mu prostě a jednoduše žít, ačkoli by se už rád oženil a založil rodinu. Líbila se mu Eliška, dcera jednoho statkáře. Musel ji tajně navštěvovat, protože její otec si nepřál, aby si jeho drahá dcera vzala za muže chudého podivína. Nepomohly slzy ani přemlouvání. Se statkářem nic nepohnulo.

Puschner nejraději chodil na nedalekou louku za městem, kde ležel na měkoučké trávě a svůj zrak upíral na oblohu. Sluníčko vždy krásně svítilo a rozehrávalo celé jeho tělo. Jedině tam se odpoutal od všedních problémů a nechával se volně unášet představami. Pozoroval ptáky na blankytně modré obloze a chtěl být jedním z nich, aby mohl pozorovat celý svět z výšky. Cítil se tak volně

Ve svém volném čase neustále sledoval všechny objevy a úspěchy v oblasti letectví. Když chodil na louku pozorovat ptáky, napadla ho konstrukce létajícího stroje pracujícího na principu ptačího letu. Roku 1908 se jej rozhodl sestrojít, ale v té době už byl létající stroj na tomto principu značně překonaný, což ale ctižádostivého ševce neodradilo. V malé dílničce na dvoře domu, v němž bydlel, po nocích a volných chvílích zhotovoval podivný stroj.

U většiny lidí z okolí i z celého města vzbuzoval rozruch a zvědavost, ale lidé ho stejně považovali za podivína a blázna a nikdo nevěřil tomu, že by jeho stroj mohl vzlétnout. Statkář se tajně pochechtával bláznivému ševci a nakonec mu slíbil, že mu dá svou dceru Elišku za ženu, pokud jeho stroj vzlétne, čemuž nevěřil. Puschner se nenechal nikým odradit a pilně pracoval ve své dílničce. Chtěl všem dokázat, že jeho stroj bude létat a těšil se, že Eliška se konečně stane jeho ženou.

Koncern září byl již stroj hotov a Puschner se rozhodl uskutečnit své lety na nejlepším místě ve městě - na Mariánské skále. Toho dne za četné asistence místních kluků a senzacechtivého obecenstva vynesl svůj stroj v podobě draka se dvěma mávajícími křídly na Mariánskou skálu. Puschnerův létající stroj byla železná konstrukce potažená lněným plátnem.

Na poli poblíž zaniklé kaple se Puschner připoutal pevně ke stroji a za velkého halasu diváků se rozeběhl prudce po poli. Přitom zuřivě mával křídly, ale stále se nemohl odlepit od země. Statkář se spokojeně usmíval pod vousy a radoval se ze svého vítězství. Stroj se najednou kupodivu vznesl, krátce plachtils ale hned při poryvu větru dopadl tvrdě na zem.

Přesto se jeho létající stroj dokázal odlepit od země a aspoň na chvíli poletovat ve vzduchu, čímž všem lidem dokázal, že jeho práce nebyla zbytečná a dosáhla úspěchu. Statkářovi zatrnulo a posléze odmítal Ševcovi vydat svou jedinou dceru, ale slib byl slib a statkář musel vystrojít veselku. Tak se za zoufalého bláznivého ševce stal šťastný manžel a otec rodiny.

Puschner své pokusy ve svých volných chvílích ještě několikrát opakoval, ale nebyly o moc úspěšnější než ten první.

## BEZ NÁZVU

Dominika Liščáková

Ztěžka a pomalu jsem se probral z mrákot. Toho dne však neobvykle časně. Vzbudil mě nehlasitý, zato intenzivní hlomoz. Nevtrle jsem vylezl z postele a obul si pantofle. Na zápraží mě slunce ozářilo s celou silou jarního dne. Ještě jsem si v hlavě matně urovnával útržky minulé noci, když jsem zaslechl čísi skřehotavý hlas: „Brý ráno!“ Zamžikal jsem opuchlými očima. Zastínil jsem si výhled hřbetem ruky a udělal pár kroků. Zachytil jsem rozesmátou tvář podivného chlapíka. „Pěkně se nám vydařilo, jen co je pravda!“

Svraštil jsem nelibě oči a kývl hlavou jako na pozdrav. Otočil jsem se k němu zády. Měl jsem v úmyslu vrátit se do chalupy, ale napadlo mi vylít si svůj nevyspalý vztek právě na tom chlápku, až jsem se uchechtl nad tou představou. Nepříliš jistě jsem se vydal k rozvrzané kůlně. Musel jsem si proklestit cestu hejnem svých slepic, ušetřil jsem jim pár rázných kopanců a už jsem řval na mužička: „Cos to za mešuge?“ Mužiček znovu ukázal zuby. V ruce žmoulal stéblo trávy. Nenechal jsem se odradit tím jeho vyjukaným výrazem. „Co to tu u všech ďasů vyvádíš?“ Ten blázen na mě vykulil oči. „Ehm... Já... Tedy nakonec, proč ne. Proč bych to tajil? Před vámi? Přeci jen, jsme sousedé.“ Ta jeho řeč už ale vůbec nezněla tak sebevědomě a jistě. „Konstruuju zázračný létající stroj... Asi tak.“ Tak to mi opravdu vyrazilo dech, to jsem nečekal. Ale nezabránilo mi to v tom, abych se hlasitě rozesmál. Nemohl jsem přestat. Téměř už jsem se svíjel na prašné cestě v divokých křečích, kdybych nepozoroval, že ta podivná postavička z dětských knížek někam zmizela.

Vrátil se obtěžkaný několika balíky papírů v různém stádiu rozpadu. Chvilí na mě jen tak koukal a pak ze sebe setřásl tu hromadu odpadků. Tichounce si pro sebe cosi mumlal, a pak se ke mě konečně otočil a s přísně učitelským výrazem spustil ten nejneuvěřitelnější výklad. Byl k nezastavení. Chrlil ze sebe přešle slova, kterým jsem nerozuměl ani za mák. Kolem hlavy mi vířily probdělé hodiny, promrhané finance a řada neúspěšných pokusů. Postupně mi poklesávala brada, jak jsem se nemohl vyhnout údivu. Ten chlapík na té haldě šrotu, kterou ukrývá, velice lpí.

Lépe řečeno miluje ji, zbožňuje ji a uctívá jako pohanskou bohyni neřesti. Ale to už stálo slunce hodně vysoko a já neměl popravené hospodářství. Ostatně mě ten blázen zas tolik nezajímal. Možná jsem chtěl na tuhle celou historii zapomenout, ale netušil jsem, že náš šílený vědec bude pracovat také v hodině noční, kdy jako obyčejný osadník ležím zahrabaný v peřinách a chrápu.

Jen jsem si stačil pomyslet, že tentokrát to panáček přehnal. Vyskočil jsem, popadl první věc, která mi přišla do ruky a vyběhl ze dveří. Bez jakéhokoliv otálení hnal jsem se ke kůlně. Tam už ticho. „Jsem snad blázen?“ Ne, nejsem. Chlápek se culí na pozdrav a kdyby nebyla taková tma, tak bych přísahal, že se rdí v neznámých rozpacích. Nestačil jsem se ale ještě nadechnout, abych mu řádně pročistil žaludek a už mě zastavil příval horečných slov. Nadšená a oslavná řeč na jeho zázračný stroj, jak jinak. Tentokrát se ale nadobytě svěřoval i s jistými obavami. Předně - stroj byl hotov, dokončen a připraven a mužik se třásl, aby mu ho někdo neukradl nebo, nedej bože, nezničil. „Proto,“ pozdvihl ke mě oči, „bych měl na vás prosbičku...“ Jen jsem rozhodil rukama, měl jsem se mu ale vrhnout po krku a zadusit v něm celý jeho vynálezecký život.

Ta karikatura člověka poodstoupila, aby se podívala, zda jsem správně uvázán, jištěn, atd. Znalecky pokýval hlavou a podrbl mě na té mé jako nějakého psa. „Je to v pořádku, všechno sedí. Nemusíte mít strach...“ Jako bych někdy měl strach. Je mi to jedno. Stojím tady, na vysoké skále a jediné co mě žere, jsou komáři. Trpělivě jsem očekával věci příští, když ke mě přiskočil a objal mě. Třásla se mu brada, z tváře setřel slzu. To všechno pro tu jeho lásku. Zívá jsem a přemýšlel o tom, jak jsem se sem vlastně dostal, jestli je vůbec k uvěření, co se tady děje. (Možná ta vidina, že se vznesu nad oblaka...) „Tak do toho!“ Jen jsem zamručel na souhlas a už běžím. Rychleji, RYCHLEJI. Zachytil jsem scénérii svítání...

Teď musím ležet v klidu, věčném klidu přesně. Za hřbitovní zdí, mezi sebevrahy. Pohlédl jsem se potom šílenci, ale ten hned práskl do bot. Člověk přece jen létat nemůže....

## VÝLET PANA PUSCHNERA DO I. STOLETÍ

Miroslava Musilová, Pavlína Lamačová, Petra Grundová

Píše se rok 1820 a ocitáme se ve vědecké pracovně šíleného doktora Šíleného. Podíváme se co právě dělá spí Mezitím přichází na návštěvu místní švec Konrád Puschner, kterému měl Dr. Šílený vynalézt stroj na výrobu bot. V domnění, že v pracovně nikdo není, se Konrád nadšeně vrhl k prvnímu stroji, který uviděl, v naději, že je to jeho vytoužený výrobobotostroi. Chtěl ho ihned vyzkoušet. Ale ouha. Stroj se začal třást a s Konrádem se začalo všechno točit. S radostí si pomyslel:

„To jsem rád, že to funguje. To se budou penízky pěkně sypat.“



Ale jak už to v životě bývá, není všechno zlato, co se třpytí, a ani tohle nebyl vytoužený výrobobotstroj, nýbrž nový a dosud nevyzkoušený vynález Dr. Šíleného na cestování v čase.

Ústí nad Labem, 2001, zoologická zahrada.

Konrád se probouzí ve chvíli, kdy kolem něho prochází zamilovaný pářeček slonů indických.

„Uáááááááááááááá, uáááááááááááááá“

Konrád utíká po cestě. Neví kam, ale běží. Rozrušením nevnímá, kolem čeho probíhá: žirafy zebry lachtani

„Uf, už jsem venku. Co to proboha bylo za obludy?!“ řekl, když se zastavil před branami ZOO.

„Musím najít Dr. Šíleného a zjistit, co se děje.“

Vydal se po cestě, kolem něho spousta hluku. Všude je něco v pohybu.

„Co to je za divné stroje?“ divil se, když zpozoroval auta, která tryskem projížděla okolo.

Náhle se na něj odkudsi vyřítíl dav lidí. Zmatený Konrád se davem nechal strhnout. Nevěděl však, že lidé se jeden přes druhého rvali do autobusu MHD. Chudák Konrád. Stál tam mezi nervózními lidmi a nevěřil svým očím. Staří lidé, které vždy tak uctíval, nyní křičeli jeden na druhého, někdy až vulgárně a

„bojovali“ o místa k sezení. Najednou se k němu jedna starší dáma obrátila a ne příliš vybíravým tónem ho vybídla, aby se posunul, že se nemá čeho držet. Konrád seji marně snažil vysvětlit, že stojí na jedné noze, o které vůbec neví, jestli je vůbec jeho, a místo tyče se drží čísi ruky. Dáma si jen něco zamumlala pod rašící knír a dál si Konráda nevsímala.

Autobus zpomaluje stojí lidé se hrnou ze dveří a Konráda strhují s sebou. Každý někam spěchá. Jen Konrád se zastavil uprostřed nějakého náměstí. Všude jen vysoké budovy, mnoho lidí a podivných pohybuících se strojů rozličných barev. V němém úžasu se zeptal kolemjdoucího, kde je.

„Spadnul jsi snad z Marsu?! Přece v Ústí.“

„A kolikátý je prosím vás rok?“

„Ty seš vážně divnej. To seš tak vožralej, nebo co? 2ool.“ odpověděl a rychle odešel.

Konrád jen stál. Nechápal, jak se mohl dostat do roku 2001.

„Musím najít Dr. Šíleného.“

Vzpomněl si, že Dr. Šílený bydlel v Matiční ulici. Rozhlédl se a zpozoroval muže opřeného o auto, které mělo na střeše nápis TAXI. Muž se evidentně nudil, a tak se Konrád rozhodl, že ho poprosí, aby ho do Matiční ulice odvezl.

„Mohli byste mě prosím odvézt do Matiční ulice?“ požádal taxikáře.

„Tak si nastupte,“ odpověděl otráveně taxikář.

„Když já nevím, jak se tento stroj otvírá.“

„Panebože“, zabědoval taxikář, „vy nejste zdejší, co?“ Konrád váhal s odpovědí. Nakonec si ale řekl, že mu svůj příběh vyprávět nebude. Stejně by mu to nevěřil.

„Ne, nejsem zdejší.“

Taxikář mu otevřel dveře a Konrád nastoupil. Po chvíli se auto rozjelo. Konrád se nestačil divit, jak je ten stroj pohodlný a že nedělá skoro žádný hluk. Když se tak rozhlížel, zaměřil oči na přístroj vedle řidiče. Blikala na něm různá světýlka. Konrád byl tímto strojem naprosto fascinován. Najednou se auto zastavilo.

„78 korun.“

„Jakých 78 korun?“

„78 korun za odvoz!“

„Ale já nic nemám.“

Řidič vystoupil z auta, obešel vůz, otevřel dveře u Konráda a vytáhl ho za límec ven. Už, už se napřahoval, že udeří, ale vtom se na něj sesypalo hejno dětí a pokřikovaly něco, čemu Konrád vůbec nerozuměl. Taxikář se dal po chvíli na ústup a nasedl zpět do auta, ještě si ovšem neodpustil poznámku směrem ke Konrádovi, že ho to přijde draho. Nastartoval vůz a odjel.

Konrád stál jak přikovaný a rozhlížel se kolem. Náhle jeho srdce zaplesalo. Na domu uviděl nápis Matiční ulice. Očima hledal dům Dr. Šíleného, ale marně. Jeho očím ovšem neunikl velký billboard, na kterém byla zachycena čísi noha, na níž byly prazvláštní boty bílé barvy s nápisem Nike. Konrád na nich mohl oči nechat. Boty ho naprosto okouzli. Ale jen na chvíli, než si uvědomil svou situaci.

Zoufalý tam jen tak stál, nevěděl, kam jít, co dělat, na koho se obrátit. Kolem něho běhalo jen několik dětí, ty se mu smály proto, jak bizarně je oblečen.

Najednou se země začala třást a s Konrádem se všechno točilo. Když otevřel oči, stál v oprýskané místnosti vedle Dr. Šíleného. S nadšením se mu vrhl kolem krku.

Po dlouhém vysvětlování a vyprávění se Dr. Šílený rozhodl, že stroj na přesun v čase zničí. A co se stalo s naším ševcem? Zážitkem z budoucnosti byl tak okouzlen, tedy spíše billboardem, že svůj nový výrobobotstroj pojmenoval Nikemaschine.

S Dr. Šíleným si řekli, že je přece jenom lepší žít šťastně v přítomnosti než zmateně v budoucnosti.

## NOVODOBÁ HISTORIE JEDNOHO LOUPEŽNÍKA

Hana Nováčková

Je svěží jarní ráno. Vysoko nad městem Ústí nad Labem leží Nová Ves. Pár domů a chatek lemují lesy a louky. V orosené trávě leží mohutný, otrhaný a špinavý člověk. Je to velice obávaný loupežník Babinský, který se v tomto kraji narodil kolem roku 1800 a nějakou chvíli tu také působil. Co tu dělá dnes?

Do ticha kraje se náhle hrne rachot. Probouzí i našeho hrdinu. Celý rozlámaný vstává z trávy a povídá sám sobě: „Co to je za hluk, zní to jako kočár nějakého panstva,.. A protože jeho žaludek hlásí velký hlad, rozhodne se, že se na to musí podívat. Vyrazil z lesa jako splašený a vběhl přímo doprostřed silnice. A co víc, zastavil se těsně před kapotou traktoru, který zřejmě jel na pole orat. Loupežník je doslova v šoku, nechápe, co se to děje, co je zač ten velký stroj a kam se poděla ta prašná cesta, po které jezdily panské kočáry. Ty on tak ráda s chutí přepadával! Ani traktorista není dvakrát nadšený. Seskočil z traktoru a už, už se chystal Babinskému vynadat. Když ale spatřil tu postavu před sebou, nezbylo mu nic jiného, než se rozesmát. Rozčepýřená hlava, otrhané oblečení a za pasem dvě bambitky. Vylekaný loupežník a rozesmátý traktorista teď stáli hodnou chvíli naproti sobě, až najednou z ničeho nic Babinský vytáhne bambitky, namíří je na protivníka a zařve: „Peníze nebo život!“. Traktorista jen vykulí oči a dá se do ještě většího smíchu. „Tak tobě je to ještě k smíchu“, opět zakřičí loupežník, „dej ruce nahoru a hned mi řekni, co je tohle za obludu.“ „Tohle, to je přece obyčejný traktor,“ odvětlí traktorista zvesela. „Aha, a když si tak chytrý, tak dej ty ruce dolů a řekni mi ještě, co to tady tak strašně smrdí.“ „No to je přece Setuza, dnes je neděle atak se nevyrabí a jen se vypouští tyhle „vůně“ do vzduchu.“ Po chvíli ticha se zase ozve Babinský: „A něco k jídlu nemáš?“ „Já ne, ale po silnici se dostaneš dolů do města a tam už je plno hospod.“

Babinský se pouští silnicí dolů, hlavou se mu honí spousta věcí, ale on nechápe vůbec nic. Netrvá dlouho a ocitá se na křižovatce, kde ho překvapila další vymoženost moderní doby. Jede Citybus značky Renault, společnosti MHD, číslo 11. A když Babinský vidí, jak všichni lidé nastupují, rozhodne se, že to také zkusí. Avšak strach ho zpomalí tak a váhání je tak dlouhé, že ho dveře autobusu nakonec přivírají. K tomu se ještě z autobusu vyřítit rozhořčený řidič a vlastní silou nastrkal milého loupežníka až do autobusu, zavřel dveře a jelo se. Neuplynulo ani i o minut, když k Babinskému přistoupila starší žena s bločkem „Dobrý den, jízdenky prosím,“ zároveň ukázala odznak. Loupežník zneklidněl, vůbec nevěděl, co po něm ta dáma chce. „Vy nemáte jízdenku, pane? Tak občanský průkaz!“ Ale kde by muž z 19. století vzal něco jako občanský průkaz? Náš hrdina leknutím úplně oněměl. „tak vy nemáte ani občanku“, pokračovala žena, „no to vás budeme muset odvézt na policejní stanici.“ A už zvedala mobilní telefon. Další novinka po Babinského. Vzala ženě telefon z ruky a začal ho převracet a prohlížet si ho Když se ovšem na druhé straně spojení ohlásil příslušník městské policie, loupežník se polekal a upustil aparát na zem. Revizorka telefon, z kterého se ozývalo bezmocné haló, haló zvedla, a strážníkovi vše vypověděla. Pak ubohého návštěvníka vzala za ruku a vystoupili spolu na nejbližší zastávce u krajského soudu. Po chvíli přijelo i policejní vozidlo s houkačkou, oba naložilo a řítilo se téměř bez zastavení na policejní služebnu v Masarykově ulici, kde se tyto případy v Ústí nad Labem řeší. Když vystoupili všichni z automobilu, nasadil strážník Babinskému „želízka“ a tím mu připomněl doby, kdy byl vězněn na Špilberku. Zároveň byl však jako omámený rychlou jízdou policisty. Za svůj pestrý život zažil ledasco, ale tohle už na něj bylo moc. Najednou zaslechl zvonění, které bylo stále hlasitější. Myslel si, že mu zvoní v uších, ale pak sek zvonění přidal ještě ženský hlas, který něco říkal, čemu on nerozuměl. Vše bylo stále hlasitější a zřetelnější, až najednou porozuměl. „Lukášku vstávej, už musíš do školy. Dneska máte čtení, to budete jistě dál číst o Babinském. Lukáš protřel oči: „No mami, vždyť mě se o něm už i zdá.“

Tak skončila slavná novodobá historie, ve své době hrozného a obávaného loupežníka Václava Babinského.

## BEZSTAROSTNÝ VÝLET NA VĚTRUŠI

Zdeňka Novotná

Už jste se někdy vydali na plánovaný výlet, na který byste nejraději ani nejeli? Nejdříve nadšení, poté hádky a nakonec, když je po všem, sentiment. Tak to nebývá vždycky. Parta přátel z Ústí nad Labem se rozhodla zajet si na víkend na nedalekou Větruši. Přes prvotní neshody to však byl víkend, na který během svého života nikdy nechtějí zapomenout. A mezi nimi tam byla také moje maličkost.

Dali jsme si sraz v sobotu ve městě na Mírovém náměstí. Každý bydlíme na jiném konci města, takže to pro nás bylo nejvýhodnější. Samozřejmě, že někteří z nás opět zaspali. Ne nadarmo jsem říkala, že budeme čekat u laviček. Ty jsou totiž potom velkou oporou, když

tom začínajícím parném ránu stojíte s velkým batohem nacpaným spacím pytlek přímo uprostřed takové výhně. Po půl hodince, kdy už jsem cítila, jak po mně stékají čůrky potu, se konečně zjevil náš poslední a vyspalý přítel, jenž si dopřával říše snů o něco déle nežli my. Je to velký smíšek, takže nás brzy začal bavit svými drobnými žertíky o Pepíčkově a slavných blondýnkách.

Chvilí jsme se rozhodovali, kudy půjdeme. Nakonec jsme to vzali kolem tržnice, prošli jsme pod mostem a našli strmou cestu podél několika rodinných domků. V tom teplu, jaké právě vládlo našimi klimatickými podmínkami, jsme brzy ztratili slova, která nám dodávala prvotní výtečnou náladu. Když jsme měli podstoupit lesní cestu, my děvčata jsme si jakožto slabí tvorové, dřepala na zem a oddávala se vůni a atmosféře naší malé poutě. Chlapci tím jistě vzali za vděk, protože nic nenamítali a oddávali se s námi. Poté, co jsme trochu ulevili našim zádům, nohám a zásobám, jsme se rozhodli pokračovat. Šli jsme jakousi stezkou značenou turistickými obdélníčky, na jejímž konci se rozléhala široká cesta hraničená listnatými stromy a také zřícenina, která ovšem vypadala na první pohled jako z pohádky, jak tvrdila kamarádka. Naprosto vyřízení tím horkem jsme posedali a polehali na trávu a přes sluneční brýle pozorovali modrou oblohu bez jediného mráčku.

Celé odpoledne jsem se toulala po lese a v okolí zříceniny a povídali si o nejrůznějších běžných věcech, jenom náš opozdilec nás častoval svými „naučnými“ vtípky Kluci začali připravovat ohniště a my holky se pustily do sběru klacíků a něčeho jako polínek. Když jsme měli vše připraveno, nechtělo se nám ještě to naše malé ohniště, které mělo podobu nejdokonalejší hranice, jakou jsme kdy byli schopni postavit, zapalovat. Proto jsme se i v našem poněkud pokročilém věku rozhodli, že budeme hrát na schovávanou.

Kluci to vzali trochu drastičtěji než my děvčata, ale i tak jsme se dost nasmáli a zbytek odpoledne nám uběhl ještě rychleji než teče voda.

K večernímu, slavnostně zapálenému ohni jsme si posedali s odřenými koleny a poškrábanými rukama od trní. Všichni jsme začali vyndávat své buřtíky a napěchovali jsme je společně na ostré hroty vyřezaných prutů. Když se začalo stmívat, už jsme všichni spokojeně opékali svoje „cválky,..“ Ani našemu kruhu, který jsme vytvořili kolem ohně, nešla dávná obvyklost - totiž, spadly nám tam do oranžovo žlutých plamenů dva šťavnaté kousky. Nebojte, neušly našemu malému požehnání.

Když jsem si nacpali naše břicha, počali jsme si vyprávět různě zážitky. Jak je při takových akcích běžné, od tradičních příhod jsme brzy přešli ke hrůzostrašným příběhům a hororům. Kluci nám vyprávěli zpočátku o malých strašidlech, ale potom se pustili do kostlivců, puštěných šilenců a studených márníc, že nám z toho až běhal mráz po zádech. Lekli jsme se každého zahučení v blízkém lesíku, každého křupnutí větvičky jen ten plápolající oheň jsme brali jako záchranu proti nepříteli. Když kluci zbystřili, že jsme vyděšené dost, přestali a nabyli naprosté spokojenosti. Přešli na polehčující témata, jako jsou Pepíček a blondýnky. Když jim vypršela fantazie, pustili jsme se do konverzace a řešili názory postoje a společnou budoucnost. Dlouho po půlnoci jsme byli všichni tak unavení, že jsme bez jakýchkoli protestů zalehli do svých „spacáků“ a spokojeně vstoupili do říše snů.

Během noci mě vzbudily neobvyklé zvuky. Netušila jsem jaké přesně, ale když jsem se rozhlížela, něco mě napadlo. Ohniště už bylo téměř vyhaslé, hvězdy jasně svítily a měsíc byl opravdu nádherný. Vzbudila jsem kamarádku, ležící vedle mě a pověděla jí svůj jednoduchý plán. Trvalo nám asi půlhodiny, než jsme ho uskutečnily. Celé rozesmáté, samozřejmě potichu, jsme si šly zase zpět lehnout do rána jsme jen kontrolovaly situaci. Alespoň jsme si to myslely. Když jsme se ráno všichni probrali, slunce už vpouštělo do našich tváří své zlaté paprsky. Pokradmu jsem se podívala na svou spolupachatelku a strnula hrůzou. Byla celá černě pomalovaná od uhlíků a vypadala jako ... kočka. Stejně tak hleděla i ona na mě. Podívaly jsme se na ostatní, kteří byli čistí jako obrázek a se smíchem nás pozorovali. Byly jsme s kamarádkou úplně v šoku a nemohly pochopit, jak na naše tajemství a na náš noční výlet mohli přijít, když v noci tak těžce oddechovali. Tak krásně jsme je pomalovaly. Jeden vypadal jako kocour, druhý jako papoušek a o ostatních ani nemluvě. Smáli se nám ještě dlouho poté, co jsme si ty masky smyly.

Po lehké snídani jsem si začali balit své saky paky. Naposledy jsme se společně dlouze zadívali na tu pohádkovou zříceninu a vyrazili k městu zdar. Sluníčko do nás začalo neúměrně pražit, až mi na nose vystoupily moje neoblíbené pihy.

Ve městě to žilo jako každý jiný den. Lidé spěchali a mluvili ovšem tak strašně vážně, jenom my jsme se táhli pomalu a smáli se na celé kolo, až se chodci otáčeli, Asi si říkali: „Ach ta dnešní mládež!“ Nechtělo se nám jít ještě domů, a tak jsme si skočili na zmrzlinu a pozorovali dění. V tu chvíli nám ten život přišel strašně krátký Všichni ti lidé, co před námi sedícími proplouvali rychle životem, nám připadali tak hodně vzdáleni. Chtěli jsme zastavit čas, abychom se nikdy nerozešli, abychom byli

pořád spolu, a aby ta naše parta byla neustále tak bezstarostná, jako byla právě v tu chvíli, kdyjsme seděli a lízali zmrzlinu.

Jenže ... Čas se naplnil, a tak jsem všichni odkráčeli do svých domovů. Jenom já tam ještě dlouho seděla, protože mně jel autobus až za dlouho.

## JAK ŠVEC KE ŠTĚSTÍ PŘIŠEL

Jaroslav Pešek

Jednoho vlahého letního odpoledne přišla k ševci Konrádovi pekařka z náměstí: „Už se mi to zase rozlepilo,“ pravila nešťastně. Měla na mysli svoje boty, které skoro již pravidelně nosí ke Konrádovi k opravě, protože je to jediný švec široko daleko.

„Vždyť to je taky dobře,“ pomyslel si Konrád. Již řadu let lepí lidem z okolí boty nekvalitní smolou, aby si více vydělal. Nedá to tolik práce ji připravit a lidé pak k němu chodí až třikrát častěji, než kdyby to dělal tím hutným pevným smolným lepidlem. Tím lepí boty pouze chudým lidem, protože nemá to srdce odírat jejich již tak neveselé životy, jako to dělá krejčí Jehlička.

„Říkal jsem Vám, aby jste se v nich nechodila koupat. Trochu vody nebo deště ještě snesou, ale nesmíte v nich být ve vodě půl dne,“ odpověděl naoko rozmrzele Konrád. „Já na to dočista zapoměla! Kdy si pro ně můžu přijít?“ zeptala se pekařka. „Udělám Vám to hned, stejně nemám zrovna nic jiného na práci.“ A zatímco švec opravoval botky a přemýšlel o tom, jak rád by skočil s tímto nudným a nenaplňujícím životem, „hučela“ mu pekařka do hlavy zase nějakou historku z trhu. Pak ale řekla jednu velmi zajímavou věc, která později změnila jeho život.

Mladého krále „popadl“ zase jeden z jeho rozmarů a pořádá soutěž. Kdo se jako první dostane do opuštěného kláštera na konci království, dostane tolik zlata, kolik sám váží. Král rád pořádal soutěže a závody tohoto typu a s oblibou pozoroval soupeření všech účastníků. Na první pohled by se zdálo, že to není nic obtížného, dostat se co nejrychleji do cíle, ale to by nebyl jejich král, kdyby v tom nebyl nějaký háček. Klášter stojí na vysoké skále uprostřed hlubokého neschůdného lesa a jenom opravdu výjimečný člověk by se po těch ostrých skalách dokázal vyšplhat. Když pekařka, platíc v hotovosti odešla, ponořil se Konrád do světa fantazie a nechal se unášet vlnami dobrodružství a představoval si jiný život.

„Musím přijít na to, jak být rychlejší než všichni ostatní!“ pomyslel si Konrád, když se probрал ze svých snů. „Pěšky by cesta trvala něco málo přes měsíc, koně nemám a na tu skálu bych se stejně nevyšplhal,“ pokračoval v uvažování.

Jak se blížila doba podání přihlášek, byl švec stále nervóznější. Měl zarudlé oči a práci se nevěnoval, Nemohl přijít na to, jak svou cestu vylepšit. Teprve den před startem ho to napadlo. Bylo to tak úžasné, že tomu nemohl uvěřit. Poletí! Vyrobí si křídla jako pták. A jal se realizovat svůj plán. Oškubal všechny svoje slepice, které mu pravidelně dávaly tak dobrá vejce a mrtvá kuřata zabalil do lopuchového listu a dal na sedmý schůdek ve svém sklepě. pokusem již dříve zjistil, že se tak strava uchová na dlouhou dobu aniž by se zkazila.

„Budu muset celý příští rok jíst slepice, aby se to všechno spotřebovalo,“ povzdechl si Konrád. Moc se mu to nelíbilo, protože byl vegetarián, ale život je zrněna. Bude se muset přizpůsobit. A práce pokračovala Druhý den se dostavil na královský dvůr k zápisu. Křídla raději nechal doma, aby nebudil pozornost. Když obstál u všech přihlašovacích formalit (jméno, příjmení, adresa, povolání, povolání rodičů, otisk prstu, fotka a prohlášení o tom, že je seznámen s pravidly, kterými se král stejně jenom distancoval od toho, že je povoleno cokoliv) a vyslechl zahajovací řeč, rozběhl se domů.

Křídla již stačil včera vyzkoušet, takže věděl, že to funguje. Geniální. Cestou k místu odletu si již v duchu představoval, co bude dělat s tolika penězi. Odstěhuje se na Island někam k teplým pramenům a nádherné přírodě, kde bude málo lidí. Bude cestovat po celém světě, poznávat, učit se. Konečně bude „svobodný,“

Když se odlepil od země, věděl, že si letí pro vítězství a že ho nikdo nemůže ohrozit.

## ŠEVČE, NEDRŽ SE SVÉHO KOPYTA

Vendula Roučková

Už od dětství jsem věděl, že až vyrostu, stanu se ševcem. Rodiče už od útlého věku ve mně tuto myšlenku pěstovali. Jméno Konrád Puschner jsem dostal po dědečkovi. Otec tvrdil, že už jen to jméno je pro ševce jak stvořené.

A tím to začalo. Jak jsem dospíval, otec a dědeček, oba ševci, snažili se mě naučit všemu, co sami znali. Ne že by mě řemeslo nebavilo, ale mým snem bylo studium. Nechtěl jsem den co den sedět na verpánku a podrážet staré boty. Nakonec jsem se však smířil s osudem chudého ševce. Tatínek i dědeček byli ve svém odhodlání udělat ze mne ševce nezdolní, studium se jim nezdálo pro mě vhodné. Tatínek pravil:

„Hochu, i kdybych ti studium povolil, nemáme na něj dost peněz.“

„Já vím,“ řekl jsem smutně.

„Vždyť není nic špatného na poctivém ševcovském řemesle,“ připojil se dědeček.

„Jakže rozhodnuto, už žádné diskuse,“ ukončil rozpravu neúprosně tatínek.

A tak má budoucnost byla zpečetěna. Už jsem přestal doufat v nějaký zázrak, který by mi dopomohl k mému snu. A pak to přišlo.

Tento den nastal. Tatínek se rozhodl, že jsem již dost zkušený na to, abych v naší dílničce zůstal několik dní sám, a odjel s maminkou na pár dní mimo naše město Ústí nad Labem. Jinak byl den jako každý jiný, až k večeru se otevřely dveře a v nich stál sám hrabě Viktor z Velkého Března. Okamžitě jsem ho přivítal s náležitou úctou.

„Ševče, mám pro tebe práci,“ pravil.

„Jakou pane hrabě?“

„Pozítří je u mne na zámku ples a má novomanželka chce krásné nové střevíce,“ řekl vážně.

Za chvíli už jsem měl všechny instrukce, jak mají střevíce vypadat.

„A snaž se, práce bude náležitě odměněna,“ dodal a odešel.

Pracoval jsem celou noc a celý příští den. Večer si hrabě s novomanželkou přišli pro střevíčky. Hraběnka byla nadšená a chtěla vědět, co bych si přál. Svěřil jsem se jim se svým přáním studovat.

Jo ale není žádný problém,“ zajásal hrabě.

A tak jsem začal studovat na UJEP. Díky ševcovství se mi můj dávný sen splnil. Moji rodiče se dlouho nemohli smířit s tím, že jsem opustil řemeslo, které má zlaté dno, a jen s těžkým srdcem vzali na milost syna s titulem Ing.

## O ŠEVCI PUSCHNEROVI A JEHO RODINĚ

Petra Ryšánková

Konrad Puschner, řádný občan, žil v malé vesničce nedaleko města Ústí nad Labem. Měl malý domek se zahrádkou, hodnou ženu a čtyři děti. Pracoval jako švec a ve městě měl pověst upovídaného švicka. Lidé ho měli rádi, protože měl zlaté ruce. Pracoval každý den od rána až do večera.

Jednoho dne přišla k němu do obchodu sousedka Vocilková, žena pekaře Vocilky, že by chtěla spravit boty pro svého syna, který přijede už zítra z vojny zpátky domů.

„Dobře, sousedko, že jste to vy, tak já vám ty boty zítra pošlu po našem Vénovi.“ Příští den švec poslal spravené boty sousedce Vocilkové po svém nejstarším synovi Vénovi. Nastal večer a u Puschnerů se jako každý večer vyprávěly pohádky o vodníkovi, který žije v Labi a o lesních vílách, které každou noc tančí na louce u Větruše. Najednou se rozletěly dveře a v nich stála sousedka Vocilková.

„Stalo se něco, kmotra?!“ ptá se udiveně Puschner.

„Představte si, sousede, že ty boty, jak jste mi spravil pro mého syna, se ztratily!“ koptá rozčilená Vocilková.

„Ale jděte, Vocilková, vždyť náš Věna vám je přece donesl až do obchodu!“ brání se švec.

„Věno, donesl jsi ty boty paní Vocilkové do pekárny?“ ptá se švec. „Ano tatínku, ty boty jsem donesl paní Veselkové do mlékárny!“ A tak končí tato omylná povídka a plyne z toho poučení: „Poslouchej ušima a ne kolenem.“

## STŘEKOVSKÝ UČITEL

Kateřina Zbojanová

Spousta lidí již zná našeho velikána Járu Cimrmana, ale jen málokdo zná Konráda Puschnera. A přitom obohatil jak český jazyk, tak kulturu celého národa.

Konrád Puschner se narodil v roce 1320 v Ústí nad Labem jako syn českého obchodníka s medovinou. Ještě jako malý si hrával u soudků, a tak se stalo, že ho jeho otec v jednom z těch soudků omylem prodal.

Dítě v soudku ospalé medovinou se vzbudilo až u německých hranic, kde na něho přišel Herr Grossvogel a ze vzteku nad prázdným sudem a z častého nedostatku peněz ho prodal bezdětné německé rodině ševce Puschnera. Jaké bylo Konrádovo pravé jméno bohužel nevíme. Víme jen, že se po smrti svých starostlivých rodičů odebral do Ústí nad Labem hledat své kořeny. Jeho skromný majetek skýtal kulhavou kobylu a česko-německý slovník. Díky svému nadání a Častým toulkám s obchodníky uměl obstojně Česky.

U Střekova ho však přepadli loupežníci. Puschner, který si zakládal na spisovně češtině, loupežníky tak dlouho opravoval, jelikož mu tento krkolomný jazyk nedovolil činiti jinak, až si ho loupežnický hejtman nechal jako vychovatele svého mladého synka Drahoslava. Odměnou dostal život, což byla v dané chvíli dobrá cena.

Náš Konrád Puschner se však nespokojil pouze s vychovatelským posláním, v němž nakonec končil beznadějně, protože jeho svěřenec velmi často při výuce češtiny vypadal jako hluchý. Ale jal se obohacovat jazyk příhodnými přirovnáními, ke kterým ho toto poslání vedlo. Za všechny lze udat například: Mluvit do zdi. To bylo tehdy, když marně s Drahoslavem nacvičoval výslovnost českého ř. Drahoslav tvrdošijně opakoval: „Kuze, kuze,“ místo kuře. Pro vyučování v přírodě pak učitel zvolil toto rčení: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

Při výcviku, kde se všichni mládenci učili býti zdatní a mrštní, vynikal malý Drahoslav hlavně v disciplíně hodu kamenem. Někdy se staly ovšem malé nehody a některý z hochů, který si běžel pro kámen, byl zasažen. Tím byla určena přirozená regulace střekovských loupežníků.

A tak když se hejtman ptal našeho Puschnera, kde je Josef, odpověděl náš mistr: „Coby kamenem dohodil.“ Vznikla další rčení: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá nebo Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde. Poslední úsloví Konrád vyslovil při svatbě s Gertrudou, dcerou vůdce loupežníků, ale jen pro sebe: „Kam čert nemůže, tam nastrčí ženskou. Když do pekla, tak na pěkné kobyle.“

## PUSCHNERŮV SBORNÍK

povídky studentů ústeckých středních škol z literární soutěže „Po stopách Konrada Puschnera“.

K vydání připravila Daniela Doušová.

V roce 2001 vydalo Město Ústí nad Labem nákladem 250 kusů.

Tisk: Tiskárna Jiří Bartoš - SLON v Ústí nad Labem.

ISBN 80-902856-6-X

### Obsah

Vladimír Kaiser, Kdo byl Konrad Puschner

Libor Bílý, Švec, nebo výtržník

Žaneta Brožová, Závratná kariéra jednoho letce

P. Drächslerová, Létající švicko

Nora Dušková, Velký den

Mekta Kos, kos, Jak pan Vrabčák dolétal, aneb ten blázen s deštníkem je

Renata Kovářová, Zpyt starce za svitu svíce

Monika Langová, Ústecký létající švec

Dominika Liščáková, Bez názvu

Miroslava Musilová, Pavlína Lamačová, Petra Grundová, Výlet pana Puschnera do 21. století

Hana Nováčková, Novodobá historie jednoho loupežníka

Zdeňka Novotná, Bezstarostný výlet na Větruši

Jaroslav Pešek, Jak švec ke štěstí přišel

Vendula Roučková, Ševče, nedrž se svého kopyta

Petra Ryšánková, O ševci Puschnerovi a jeho rodině

Kateřina Zbojanová, Střekovský učitel